

Universitätsbibliothek Paderborn

Unius Necessarii pars ...

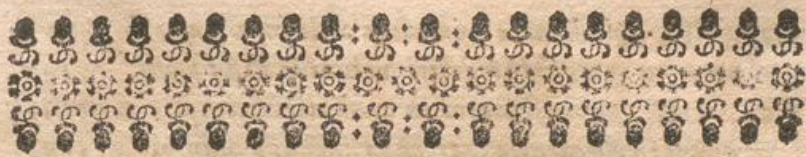
Ubi agitur De Amore Dei - non in solis haerente contemplativis, & jucundis affectibus, sed parato, quidvis vel durissimum agere, & pati, si Deo id gratum fore videat: neque contento, plùs eum quibuscuncque aliis rebus amare, sed certo insuper, nihil omnino ex quibuscuncque rebus aliis amare, quod ...

Rogacci, Benedetto

Pragae, 1721

Index Capitum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54515](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54515)

INDEX CAPITUM.

- Cap. I. *Perfectum DEI amorem non solis affectibus debere esse contentum, sed ad omnia se insuper virtutis opera extendere, quibus magis gratificari DEO possit: deque duabus conditionibus, ad id præstandum ei necessariis: alterâ, ut diversis à se omnibus, nempe humanis, & terrenis amoribus validior sit in anima; alterâ, ut nullum ex huiusmodi aliis amoribus secum commorari in anima patiantur, sed omnes, quantum potest, inde abigat.* pag. 13.
- Cap. II. *DEUM esse à nobis amandum plùs omnibus aliis rebus, plùsque etiam, quàm nos ipsos amemus.* p. 41.
- Cap. III. *In quo posita sit, & quanta esse debeat exuperatio amoris erga DEUM, præ amore erga nos ipsos. Tres proponuntur illius gradus: deque primo agitur: qui est, quovis bono spoliari, & quidvis malorum pati citiùs velle, quàm DEUM gravi culpa offendere.* p. 62.
- Cap. IV. *De secundo gradu Amoris DEI super omnia, voluntate nimirum, gravissima quævis mala potiùs subeundi, quàm eum vel perlevi ulla culpa offendendi.* p. 80.
- Cap. V. *De amando DEO plùs nobismet ipsis, usque ad tertium, cùmque supremum huiusce exuperationis gradum: ità nempe, ut nullius sive boni, sive mali nostri respectu prætermittamus quidquam agere, quod ipsi esse gratius noverimus.* 98.
- Cap. VI. *Quàm faciliè hallucinari nos contingat circa DEI placitum: quantâque idcirco sedulitate certam in quovis nostro actu perspicendi rationem debeamus scrutari.* p. 118.
- Cap.

- Cap. VII. *Obedientia virtutem unicam viam esse, qua in omnibus certissime reperiri voluntas DEI possit.* p. 147.
- Cap. VIII. *Representatur in nonnullis exemplis perfectio, quam in obedientia exercenda assequi possumus.* p. 198.
- Cap. IX. *Non amari DEUM summa, & tota vi ab homine, qui, licet faciat ejus gratiam, quidquid potest; non desiderat, plus ei adhuc gratificari, quam possit.* p. 213.
- Cap. X. *Ad divini amoris perfectionem requiri, ut non modo precipuus, sed & unicus amor anime sit.* p. 238.
- Cap. XI. *Non excludi a puro, perfectioque unius DEI amore complurium quoque aliarum rerum amores: dummodo he non mere propter se ipsas, sed propter DEUM potius amentur.* p. 268.
- Cap. XII. *Amorem sanctissime Humanitatis Christi, DEIPARAEQUE Virginis, & reliquorum Celituum nullo pacto adversari perfecte charitati erga DEUM: imò ex ea verius per necessariam derivationem profluere.* p. 291.
- Cap. XIII. *Ad perfectum DEI amorem spectare, ut ejus gratiam universum quoque hominum genus ametur.* p. 314.
- Cap. XIV. *Quam egregia complures DEI famuli predictae adversus proximos charitatis documenta exhibuerint.* p. 352.
- Cap. XV. *Amorem divinum exigere, ut inimicos peculiari-ter diligamus.* p. 372.
- Cap. XVI. *Exempla, in quibus predictae exercitationes charitatis erga inimicos luculentius apparent.* p. 406.
- Cap. XVII. *Esse aliquem hominis erga se amorem rectum, quemque perfectus DEI amor non excludat, imò verius prescribat.* p. 426.
- Cap. XVIII. *Quinam nostri amor sit pravus, & perfecto DEI amori contrarius: deque duplici arte, ad eum in nobis extinguendum idonea.* p. 460.
- Cap. XIX. *Explicatur propositarum artium prior, vilis nempe, imò nulla aestimatio honorum presentium, ad quorum cupidinem a perverso nostri amore incitatur.* p. 473.
- Cap.

- Cap. XX. Exponitur altera pars, profligando rerum terrenarum amori utilis: perpetuus nempe usus, ubique contra ipsum tendendi, per abdicationem omnium, quæ ipse appetit, & consecrationem omnium, quæ ipse averfatur. p. 494.
- Cap. XXI. Quantum DEI amor ab amore opum terrenarum diffideat: quoque pacto hominem ad has repudiandas impellat. p. 518.
- Cap. XXII. Incitari ab amore DEI animam, ut, quæcunque corpori amica sunt, fugiat, &, quæcunque invifa, consecretur. p. 551.
- Cap. XXIII. Qualis, & quanta esse debeat hominis, qui perfectè DEUM diligit, adversùs suum corpus severitas. p. 576.
- Cap. XXIV. Ad perfectum DEI amorem necessariò requiri, ut reprimamus voluntatem propriam, imò ut illà etiam nos omnino abdicemus. p. 594.
- Cap. XXV. Ad perfectum DEI amorem necessariò requiri, ut mens hominis supervacua omni cupiditate, & delectatione purgetur. p. 632.
- Cap. XXVI. Volenti DEUM perfectè diligere, proscribendam ex animo, ac mente bonam omnem estimationem suam esse. p. 659.
- Cap. XXVII. Perfectum DEI amorem exigere, ut non modò vanam omnem nostri estimationem penitèns à mente ablegemus; sed etiam studeamus quàm abjectissimè de nobis sentire, omniumque nos mortalium contemptissimos ducere. p. 691.
- Cap. XXVIII. Proprium esse hominis, qui perfectè DEUM amat, ut à nemine amari, & in pretio haberi, sed omnibus potiùs contemptui, & fastidio esse velit. p. 721.
- Cap. XXIX. Quomodo, & quatenus anima DEUM amans, hominum estimationem, amorèque vitare, & contemptum, atque aspersionem querere debeat. p. 737.
- Cap. XXX. Insignia quadam averfi ab humana estimatione,

ne, & gloria animi exempla. p. 777.

Cap. XXXI. Num ad summam diuini amoris perfectionem attineat, circa interiora etiam bona amoris sui ipsius repugnare: fugiendo, quidquid nature hominis esto sanctum, ac spirituale arideat. Et sententia negans statuitur. p. 801.

Cap. XXXII. Rationes, quibus eadem sententia in superiori capite oppugnata est, diluuntur. p. 844.

Cap. XXXIII. Num DEI amor, ubi ad summam perfectionem euaſit, totam unius occupare animam debeat, omnemque etiam eterne beatitudinis, gratieque sanctificationis, & Christianarum virtutum, & cuiuscunque demum boni, quod DEUS ipse non est, ab ea amorem excludere. p. 862.

Cap. XXXIV. Epilogus, & conclusio totius operis. p. 880.

Pro-